

Како је кренуло не бих се зачудио да у ове вреле дане у новинама осване и вест да Србија жели да набави, или да направи ракете домета 5.000 км. Што бих ја, као осведочени љубитељ ракета великог домета здружено поздравео, јер домет је увек лакше кратити него повећавати.

И то не би било далеко од истине, јер је једна наша фирма после распада Совјетског Савеза купила у Белорусији двадесетак совјетских ракета СС-20, наравно без нуклеарне бојеве главе, као обичну фурду. То су оне чувене совјетске ракете које је Москва инсталирала у западним деловима СССР-а почетком осамдесетих година прошлог века, због чега је администрација председника Роналда Регана одлучила да у Немачкој и Великој Британији постави пројектиле „першинг-2“ и крстареће ракете. После је споразумом договорено да Совјети повуку и униште ракете СС-20, Американци пројектиле „першинг-2“, док су крстареће ракете остале.

Елем, Руси су после распада СССР-а закључили да им се не исплати да ракете СС-20 пребацују из Белорусије, из околине града Бреста где су биле на борбеном дежурству, у Русију, скинули су нуклеарне бојеве главе и електронику и ракете понудили на продају. Једна наша фирма их је купила јер су тела ракета израђена од специјалних метала и то је тада био и технолошки врло вредан „отпад“. У процесу дисолуције Совјетског Савеза по железничким станицама остајале су заборављене целе композиције тенкова и артиљерије некадашње совјетске армије, па је прича око СС-20 само огледало тог времена. Наиме, Москва је из бивших република СССР-а извлачила само нуклеарно оружје, комплетно конвенционално наоружање остало је тамо где се затекло, изузетак је само шест стратешких бомбардера Ту-160, који су из Украјине прелетели у Русију, и носач авиона „Адмирал Кузњецов“, којег је његов командант самоиницијативно и противно наређењу извео из Севастопоља, да не остане украјинској ратној флоти, и довео до његове садашње сталне базе Северне флоте на полуострву Кола.

Дакле, из Москве је дошла вест да Русија разматра испоруку ПВО система С-300 Србији. Не знам како је сада одједном дошло до те вести, јер је само пре неколико месеци тадашњи премијер, а садашњи председник Александар Вучић рекао „да ми пара за С-300 сада немамо“. Наравно да се шпекулације око С-300 повремено појављују у

медијима, немаш другу тему, 'ајд мало о С-300. Као да ће С-300 решити све политичке, економске и војне проблеме земље Србије. Нити је то јефтин систем, две батерије, односно 12 возила – лансера са пратећом опремом и возилима нису испод 500 милиона долара. Питање је и коју би нам то верзију система С-300 Руси испоручили, основна верзија је већ застарела, осим тога имају је и Бугари и Грци.

Судећи по темпу испоруке донираних шест мигова-29, 30 тенкова Т-72 и 30 оклопних аутомобила БРДМ-2, од вести како ћемо добити систем С-300 до његовог евентуалног доласка у Србију сваки већ постојећи С-300 ће дефинитивно застарити. Треба да покажемо интерес за систем С-500, једино ће он када и евентуално стигне у Србију још бити модеран. Пошто га још није добила ни руска армија.

Заиста, та сага о поклоњеним „миговима-29“, тенковима и оклопним аутомобилима траје већ предуго. Стићи ће пред изборе, не него после избора, не, стићи ће за дан инаугурације новог председника, не већ за Видовдан, прошао је и Видовдан, сада из Москве јављају да ће стићи до краја године када ће их преузети ваздухопловни завод „Мома Станојловић“ у Батајници да би се ремонтовали.

Чекајте господо, зар није почетком ове године речено да је једна опција да авиони долазе у априлу и да их онда ремонтујемо у „Моми Станојловићу“ уз помоћ руских стручњака, а да је друга опција да се „мигови-29“ комплетно ремонтују у Русији до краја године. Шта се онда чека ако је ремонт код нас, а авиони су у летном стању?

Одговорни фактори кажу да је све то сплет разних околности, бирократија у Русији, царина, па питање је ли то донација, или није, па да је председник Путин потписао да мигови иду за Србију и да је све то сада спуштено на ниво руске компаније за промет оружја „Рособорено експорт“, али да они затежу, јер је сада питање ко ће офарбати „мигове-29“? Руси из „Рособорено експорт“, или ми у „Моми Станојловићу“? Ево, ја се јављам да са својим друговима Зоком и Нешом бесплатно офарбамо „мигове-29“. Јер, ово са миговима-29 све скупа већ постаје трагикомично. Шест „мигова-29“ фарбају шест месеци? Или је неко неспособан, или су у питању политички разлози.

Но, наше министарство одбране направило је стратегију доласка „мигова-29“ у Србију, стратегију подељену у три фазе. Што би рекла бивша браћа Хрвати „за крепат од смијеха“. Стратегија за преузимање и пребацивање не 60, већ само шест авиона? А почетком следеће године за наша три постојећа авиона „миг-29“ истичу сви ресурси,

неће смети да лете. Ако ови „мигови-29” из Русије не стигну у септембру и одмах уђу у ремонт, следеће године Србија више нема ловачку авијацију. Или, да се и даље ложимо око С-300...

(Политика)